

Jack Ritchie

Mùi vị sát nhân

"Tôi nghĩ rằng, xúc xích là một trong những phát minh xuất sắc nhất của con người - Herny Chandler nói - Và một cái bánh mì kẹp thịt thì ko những bổ mà còn thực tế nữa. Chúng ta ko cần phải bận tâm trong việc ăn uống, mà còn có thể đọc sách hay cầm một khẩu súng ngắn trong lúc ăn".

Trên tường, chiếc đồng hồ điện tử chỉ 12 giờ 15 phút, ngoài Davis và Chandler ra, văn phòng ko còn ai cả. Cắn một miếng bánh mì lấy từ hộp đồ ăn trưa của Davis, Chaldler mỉm cười, nói:"Ngài Davis, vợ chồng ngài kín đáo quá đấy và điều này sẽ tạo thuận lợi cho công việc của tôi. Dĩ nhiên, tôi sẽ sắp xếp mọi việc cứ giống như là ngài tự sát nhưng ko làm ra vẻ như cảnh sát bị đánh lừa mà để họ quyết định kẻ sát nhân phải ra hầu toà và họ sẽ bị lúng túng trong việc xác định động cơ giết người của kẻ sát nhân. Hiển nhiên, ko có mối liên hệ nào giữa tôi và ngài ngoại trừ việc ngài thuê tôi cùng 20 nhân viên khác".

Davis để những ngón tay giá lạnh của mình lên bàn:"Vợ anh sẽ biết và cô ấy sẽ báo cảnh sát".

- Thế ư! Tôi nghi ngờ điều đó. Một phụ nữ có thể làm những chuyện to tats đối với người mình yêu khi anh ta còn sống. Nhưng một khi anh ta chết đi thì mọi chuyện sẽ khác. Phụ nữ rất thực tế, ngài Davis ạ. Và nếu như cô ta

ngủ thì chỉ là ngủ ko biết có phải tôi đã giết ngài ko. Chắc chắn cô ta sẽ ko biết đâu và cô ta cũng ko báo cảnh sát vì ko muốn cho mọi người biết chuyện. Có lẽ hàng tá người ngoài tôi ra đang muốn ngài chết đi đấy.

Tuyệt vọng, Davis nói: "Cảnh sát sẽ thẩm vấn mọi người và họ sẽ biết rằng anh đã ở đây khi mọi người ra về".

Chalder lắc đầu:

- Tôi ko nghĩ thế. Không một ai biết tôi ở đây. Tôi đã về khi mọi người vẫn còn làm việc và tôi đã trở lại khi biết chắc ngài chỉ có một mình. Tôi quyết định hành động trong giờ nghỉ trưa. Cảnh sát sẽ gặp khó khăn khi điều tra việc này vì lúc đó, mọi người đã đi ăn trưa. Hơn nữa, tôi ko phải là loại người dễ bị chú ý. Ngài Davis, tôi đã chờ ngài 2 tuần rồi, may thay, sáng nay tôi phát hiện ra ngài đi ăn trưa theo khi đi làm. Chắc ngài quá bận, ko thể đi ra ngoài để ăn trưa, phải ko thưa ngài?"

Davis liếc mắt: "Phải".

Với tay lấy gói thuốc trên bàn, Davis hỏi: "Anh có biết bây giờ Helen đang ở đâu ko, Chalder?"

- Sao? Muốn tạm biệt cô ta, hay muốn cô ta thuyết phục tôi đừng làm việc này? Xin lỗi ngài, Helen đã đi nghỉ mát một tuần với chị gái từ hôm thứ năm rồi.

Đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, Davis nói: "Tôi ko hối tiếc gì khi chết cả".

Chalder nghiêng đầu, vẻ ko hiểu.

- Chuyện này xảy ra đã ba lần rồi - Davis tiếp - Ba lần. Trước Helen, có Beatrice và trước Beatrice là Dorothy.

Chalder mỉm cười: "Ông đang tìm cách hoãn binh đấy phỏng? Ko ăn thua gì đâu. Tôi đã khoá hết các cửa ra vào và ko ai vào được đây trước 1 giờ cả.

Nếu như có ai quay lại, tôi sẽ bắn ngài và tẩu thoát".

Liếc nhìn điều thuốc, Davis nói: "Yêu và hận rất dễ đi đôi với nhau đấy Chaldler. Đặc biệt đối với tôi, nó càng mãnh liệt hơn. Tôi yêu Dorothy và biết chắc rằng nàng cũng yêu tôi. Chúng tôi dự định cưới nhau. Tôi đã chuẩn bị hết mọi việc và sung sướng chờ đến ngày cưới. Nhưng cuối cùng thì sao, nàng bảo rằng sẽ ko bao giờ yêu tôi nữa... Nếu tôi ko có nàng thì cũng chẳng ai có được nàng cả. Thế là tôi đã giết nàng".

Khẽ chớp mắt, Chaldler hỏi: "Tại sao ngài lại kể cho tôi nghe chuyện này?".
- Có gì khác nhau đâu? Tôi đã giết nàng, nhưng điều đó đối với tôi vẫn chưa đủ. Anh có hiểu ko? Chưa đủ. Tôi hận nàng... Tôi mua một con dao và một cái cưa. Sau đó, cưa nàng ra từng khúc, bỏ vào một túi xách, chèn đá vào rồi vứt xuống sông.

Chaldler tái mặt, nhìn Davis đang giận dữ: "Hai năm sau, tôi gặp Beatrice. Nàng đã có chồng nhưng chúng tôi vẫn quan hệ với nhau. Sau 6 tháng, tôi nghĩ rằng nàng cũng yêu tôi như tôi yêu nàng. Thế là tôi yêu cầu nàng ly dị chồng để lấy tôi. Thế mà, anh có biết ko, nàng đã cười tôi đấy. Lần này thì dao và cưa cũng ko đủ làm tôi thoả mãn. Tối đó, trăng thật sáng, tôi mang túi xách có xác Beatrice vứt vào vườn thú. Thế là xong mạng thứ hai".

Lần này thì mắt Chaldler mở to hơn. Davis vẫn đều đều nói: "Vợ anh, Helen ấy, sẽ ko gặp anh đâu, Chaldler. Đối với tôi, nàng chỉ là một món đồ chơi. Tôi vừa yêu nàng vừa hận nàng và tôi liên tưởng đến những con mèo, đến cái cách mà chúng thưởng thức con mồi như thế nào...".

Nhìn vào đôi mắt đầy kinh hoàng của Chaldler, Davis hỏi: "Anh có biết thật sự Helen đang ở đâu ko, Chaldler?". Sau đó, hắn đưa cho Chaldler nửa miếng bánh mì đang ăn dở mà ko nói gì.

*

Sau tang lễ, Davis đưa Helen ra xe. Khi còn lại một mình với hắn, nàng hỏi: "Em khẳng định là Henry ko biết gì về chuyện của chúng mình, nhưng

em ko hiểu tại sao hấn lại tự sát trong văn phòng của anh".

Davis lái xe ra khỏi cổng, mỉm cười: "Anh ko biết. Có lẽ, anh ta đã ăn một cái gì đó....".

(Phương Lan lược dịch)

Nguồn: Mít

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003